

Svajonų
ROMANAI

CHRISTY
MCKELLEN

MAŽYTĖS
KARŠTOS
PASLAPTYS 2

Laikas
gyventi
dabar

Knygute.lt

Christy Mckellen

**LAIKAS
GYVENTI DABAR**

Trijų knygų serija
„Mažytės karštos paslaptys“
Antra knyga

Versta iš Christy McKellen, Good Girl, 2019

© Christy McKellen, 2019

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Asta Adomavičienė, vertimas iš anglų kalbos,
2020

© Ana Gorbatova, knygos viršelio dizainas, 2020

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2020

ISBN 978-609-03-0631-4

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

1

Junona

Aleksandras Ričis lovoje fenomenalus.

Taip girdėjau kalbant kitas moteris. Pati to negalėčiau tvirtinti dėl dviejų priežasčių: pirma – aš nekalta, o antra – jis atsisakė su manimi permiegoti, kai jo paprašiau.

Ne pati geriausia mano gyvenimo akimirka.

Pirmą kartą mudu susitikome tėvo penkiasdešimtmečio šventėje. Net ir tarp visko pertekusio, nešvankiai turtingo ir žavingo visuomenės elito Sandras švietė tarsi Sirijaus žvaigždynas giedrą naktį danguje.

Sliūkinau nuleidusi galvą pro besilinksminančius į kokį nors nuošalų kampelį, norėdama bent trumpam pasislėpti ir pailsėti nuo skausmingai mandagių pokalbių su tėvo draugais ir bendradarbiais, bet petimi atsitrenkiau į kažką tvirto ir nepajudinamo.

Atsisukau ketindama atsiprašyti ir išvydau nuostabias akis. Pasaulis susitraukė, plaučiuose nebeliko oro, o veidą ir kaklą užliejo karščio banga.

Matote, Aleksandras Ričis ne šiaip dailus. Jis gražus. Kausto žvilgsnį ir atima žadą. Jo bruožai tobulai simetriški, nors puikiai žinau, kad fiziologiškai tai neįmanoma. Niekas neturi tobulo veido. Bet jis tikrai beveik tobulas. Kaulai tarsi išskaptuoti geriausio skulptoriaus; kiekviena veido dalis taisyklingos formos ir dydžio. Tarsi kas būtų paėmęs po vieną pačių patraukliausių vyrų dalelę ir sukūręs šį.

O kūnas. Pavergiantis. Platūs pečiai, siauri klubai ir ilgos, atletiškos kojos. Keliais centimetrais aukštesnis už mane, o aš ne iš žemųjų, todėl spėju, kad jo ūgis daugiau nei metras aštuoniasdešimt. Vilkėjo išskirtinį, prie kūno glundantį siūtą kostiumą ir sniego baltumo marškinius prasagstyta apykakle, atidengiančia įdegusią odą ir nedidelį plotelį tamsių banguotų plaukų ant tvirtos krūtinės.

Jei paprašytumėte mane pavaizduoti tobulą vyrą, nupieščiau būtent jį.

Tą akimirką pasijutau lyg dvasia, įstrigusi tarp dviejų pasaulių, buvo neapsakomai sunku į jį žiūrėti, toks jis žavus, bet negalėjau prisiversti nusukti žvilgsnio.

Jis taip pat mane stebėjo, o gal greičiau nurenginėdamas akimis vertino.

Kokios nepaprastos akys.

Dabar vien pagalvojus apie jas kūną užlieja nevaldoma karščio banga. Jos buvo ryškios, mirguliuojančiai žalios, jose spindėjo gilus, paslaptingas žinojimas. Lyg tiksliai žinotų, ką daryti, kad virščiau kažką nerišlaus veblenančia netikša. Instinktyviai supratau, kad tokių dalykų dar niekada nesu patyrusi. Karštų, nešvankių, nuodėmingų dalykų.

Kūnas virpėjo nuo nepažįstamo jaudulio, turėjau stipriai sugniaužti kumščius, kad susitvardyčiau.

Niekada anksčiau taip nesijaučiau. Net ir dėl Adamo.

Esu tikra, kad taip jaučiasi visos moterys, sutikusios Aleksandrą. Žmonės, kurių klausiau, sakė, kad jis visame pasaulyje puikiai žinomas, nepataisomas mergišius, bet net ir tai, regint jo šypsena, nesutrukdė pasijusti ypatingai ir, kad ir kaip tai neįprasta man, patraukliai. Visada buvau lyginama su savo gražiosiomis vyresnėmis seserimis. Žinau, kad šalia jų atrodau blanki, tarsi saulėje išblukusi nuotrauka. Bendraujant su patraukliais vyrais toks žinojimas niekada nepadėjo.

Tiesa, turiu išskirtinį bruožą – plaukus, šiltos

kaštono spalvos, beveik siekiančius sėdmenis. Bet, jei atvirai, niekada jų nemėgau. Per daug atkreipia kitų dėmesį. Kitaip nei Maja ar Eipri-
lė, mėgstu būti nematoma ir stebėti, kas vyksta aplink, o ne sukctis įvykių centre.

Dabar būdama toli nuo užburiančios Aleksandro charizmos suprantu, kad susidūrusi su juo pajutau grynai fizinę reakciją į jo skleidžiamus feromonus, o ne intelektualų ryšį. Paprastai mane traukia inteligentiški ir sumanūs, o ne paviršutiniški, savimi besigrožintys vyrai, bet aš vis tiek jo norėjau.

Norėjau, kad jis su *manimi* darytų dalykus.

Nė nežinau, kokius būtent dalykus, bet galiu lažintis iš savo diplomo, kad jis pats tiksliai žino, kokius mygtukus spausti. Jį gaubia aura, lyg jau būtų gimęs mokėdamas suteikti moterims malonumą ir su džiaugsmu naudojosi tuo sugebėjimu.

Manyje slypinti mokslininkė spėjo, kad jis būtų itin įdomus antropologijos studijų objektas.

Kai pagaliau sugebėjau atplėšti akis nuo kaustančio žvilgsnio, pasislėpiau artimiausioje vonios kambaryje, stengdamasi nuraminti įsismarkavusią širdį. Spoksodama į raudoną veidą veidrodyje, galvoju apie susidomėjusį ir

geismą žadinantį jo žvilgsnį. Kraujas virė, oda pašiorpo. Staiga užsigeidžiau ir pati įvaldyti tokį meną. Įsivaizdavau, kaip jausčiausi, sugėbėdama taip paveikti kitą žmogų, mintyse užsimezgė naujas planas.

Dar visai neseniai mane atstūmė vyras, kurį beviltiškai buvau įsižiūrėjusi ne vienus metus, vienas protingiausių šių dienų vyrų, su kuriuo man teko laimėti ir garbę dirbti atliekant širdies kraujagyslių tyrimą Šv. Jurgio universitete Londone. Nusprendžiau, kad jau pats laikas ką nors daryti dėl savo seksualinio nebrandumo. Turėjau liautis laukti stebuklo ir imtis veiksmų, kad gaučiau, ko noriu. Kad ir koks baisus tas žingsnis, kaip pasakytų sesuo Maja, privalėjau tapti drąsia ir stipria moterimi. Aleksandras Ričis kaip tik galėjo man padėti tai įgyvendinti.

Štai kaip, kantrus mano drauge, Sandras gavo pagrindinį vaidmenį mano istorijoje apie žeminantį ir netinkamai suprastą bandymą atsikratyti nekaltybės.

*****

Tai nutiko privačiame vakarėlyje Čelsyje.

Paprastai tokiose vietose šeštadienio vakarais nesilankau. Dažniausiai savaitgaliais dirbu prie daktaro disertacijos arba su drauge val-

gau skanų maistą ir kalbuosi apie pasaulio ekonomiką. Skintis kelią tamsiame tvankiame kambaryje tarp pusiau nuogų vienas į kitą pagal skambančią muziką besitrinančių kūnų nėra vienas mano savaitgalio rutinos planų.

Maja, išklausiusi istoriją apie susidūrimą su Aleksandru ir mano susidomėjimą juo, užsiminė, kad jis dalyvaus tame vakarėlyje ir tai galėtų būti puiki proga vėl su juo susitikti. Įspėjo, kad nesu pratusi prie tokios aplinkos, bet aš patikinau ją, kad tai greičiausiai ideali vieta mano planui įvykdyti. Be jokios abejonės, ten tvyros tamsi ir gundanti atmosfera, tikėjausi, kad ji padės per daug nevarginant vienam kito kalbomis jį suvilioti.

Nesupraskite netinkamai; turbūt skamba lengvabūdiškai, bet siaubingai bijojau to, ką ketinau padaryti. Taip bijojau, kad dar prieš atvykdama į vakarėlį išgėriau tris taureles degtinės ir, jei kartais prireiktų save dar šiek tiek padrąsinti, gertuvę su stipriuoju gėrimu įsikišau į delninę. Nesu pratusi gerti, todėl braudamasi tarp lipšnių pagal technomuziką šokinėjančių kūnų ir ieškodama akimis Sandro, jaučiausi ganėtinai apsvaigusi.

Specialiai apsirengiau kaip ir per tėvo gimtadienio vakarėlį, tikėdamasi, kad Sandras mane

prisimins, bet jaučiausi sušilus ir, palyginti su kitais svečiais, gerokai per daug apsirengusi. Trumpa palaidinė lipo prie įkaitusios, suprakaitavusios odos, o kulkšnis siekiantis juodas sijonas, vos prieš savaitę dar tobulai tikęs, dabar nepatogiai rietėsi ties juosmeniu. Laukdama vakarėlio dienos jaudinausi, todėl tą akimirką, atsisėgdama sijono juosmens sago nugaroje ir patempdama žemyn palaidinės kraštą, kad pridengčiau nuoga odą, prakeikiau savo silpnumą.

Neradusi Sandro kitame kambaryje, beveik taip pat sausakimšame besilinksminančių svečių, jau ketinau pasislėpti vonios kambaryje ir permąstyti veiksmų planą, bet kaip tik tada koridoriuje pastebėjau judančią pažįstamą figūrą.

Jis.

Atsiprašinėdama, nors niekas ir negirdėjo, skyniausi kelią pro žmones ir mečiau paskui Sandrą. Pasiekiau koridorių kaip tik tada, kai jis jau leidosi laiptais. Judėjo itin grakščiai, sekundę net sustingau ir stebėjau jį, kol supratau, kad pamesiu iš akių, jei tučtuojau nepatrauksiu jo dėmesio.

Sušukau jo vardą, bet gerklę peršėjo nuo nepakeliamo vakarėlio karščio. Skubiai išsitrau-

kiau gertuvę ir gurkštelėjusi deginančio skysčio vėl pasileidau paskui. Alkoholis degino gerklę, skausmingai įkvėpiau, aštrus kvapas užplūdo šnerves, ėmiau kosėti ir nebegalėjau įtraukti oro. Akys išsiplėtė, įsikibau į turėklą stengdamasi susitvardyti, bet alkoholis jau buvo manyje ir maišėsi su dusulio sukelta adrenalino banga. Jaučiausi apdujusi, venomis tekėjo užnuodytas kraujas, jau ketinau apsiskuti ir bėgti iš ten, atgal į kokį saugų tylų kampelį...

Šilta ranka švelniai spustelėjo petį, išblaškė nuo ramybės neduodančių minčių, lėtai pakėliau galvą. Kai pamačiau į mane nukreiptą žvilgsnį vyro, kuris tikrai neturėtų manęs tokios matyti, skruostai jau degė iš gėdos.

- Ar viskas gerai? - sodriu kimiu balsu su itališku akcentu pasiteiravo Sandras.

Aš tik kvailai linktelėjau, akys priplūdo ašarų, o gerklė vis dar degė, veikiama alkoholio.

- Gerai, - prisiverčiau patikinti, nes Sandras susirūpinęs susiraukė. - Tik blogai nurijau, - pirštu parodžiau į gerklę.

- Ar padėtų, jei pliaukštelėčiau per nugarą? - paklausė, stebėdamas tomis nuostabiomis akimis, išlenkęs tamsų antakį.

- Ne, viskas gerai, - sunkiai nurijau seiles ir atsikrenkščiau. - Žinoma, taip elgtis reikėtų, jei kitas žmogus būtų ką nors prarijęs, kitaip jį užgautum be jokios priežasties.

Jo veidą iškreipė pasipiktinimas, nes aš ką tik nemandagiai atstūmiau jo pasiūlytą pagalbą ir iššvaadinau kvailiu. Papurčiau galvą nusivylusi savimi, kad kalbu taip manieringai ir pedantiškai.

- Mano vardas Junona. Mes jau buvome susitikę, na, ne visai susitikę, greičiau atsitrenkėme vienas į kitą ketvirtadienio vakarą, - išbėriau greitakalbe, slėpdama sutrikimą. - Nežinau, ar prisimeni? - pridūriau visai neelegantiškai.

Svarsčiau, kas man nutiko. Paprastai taip nesielgiu. Alkoholis, nervai ir svaiginantis Sandro buvimas šalia sujaukė mintis.

- Prisimenu. Maksimo vakarėlyje, - gražiame veide lėtai pasirodė seksuali šypsena, atrodo, jis man atleido už įžūlumą.

- O Dieve, bijojau, kad neprisiminsi, - žarnos pilve apsivertė. - Nesu įsimintina, - kvailai leptelėjau. Tikrai viskas einasi visai ne taip, kaip planavau. Galvojau, kad elgsiuosi kaip brandi, seksuali moteris ir pakerėsiu jį vos at-

sidūrusi priešais.

- Tada buvai palaidais plaukais, - nekreipdamas dėmesio į tai, kad aš sutrikusi, pastebėjo Sandras.

Pakėliau ranką prie tvirtai susukto kuodo ties sprandu. Paprastai taip juos ir nešioju arba surištus į uodegėlę, kad nelįstų į akis. Bet kaktą slepiu po ilgais kirpčiukais.

- Taip, buvau. Bet šįvakar per karšta juos pasileisti, - persibraukiau delnu veidą. - Čia kaip garų pirtyje.

Jis ironiškai nusišypsojo ir ištiesęs ranką nubraukė kirpčiukus man nuo akių. Intymus, savininkiškas gestas. Iš nuostabos giliai įkvėpiau.

Akies kampučiu pastebėjau kažką judant, apsisukusi pamačiau, kaip pro mus traukia kažin koks vyrukas, įbedęs akis į mobiliojo ekraną. Nutvilkė keista nuojauta, kad jis ką tik mudu besikalbančius nufotografavo, bet iš karto nusikračiau minties. Kam jam mano nuotrauka? Kitaip nei mano gražuolės seserys, paskalų žurnalams aš jau seniai nebeįdomi. Dėkui Dievui. Nėra nieko baisiau nei būti persekiojamai paparacų, kai tavo asmeninį gyvenimą narsto po kaulėlių visai nepažįstami žmonės.

- Kodėl tu tokia baukšti, Junona? - sukuždėjo Sandras.

Kai vėl į jį atsisukau, dėmesį prikaustė ryškiai mėlynos akys ir skrandis vėl susitraukė.

- Aš nebaukšti, - sucypiau.

- Tikrai? Atrodai šiek tiek sunerimusi. Ar kas nors negerai? Ar šįvakar čia kas nors nutiko? - Sandras išsitiesė. - Ar tave paliko vaikinas? - jo lūpos įsitempė, tarsi dėl tokios minties jis būtų supykęs.

- Ne, ne, nieko panašaus, - giliai įkvėpiau, supratau, kad dabar puiki proga paprašyti pagalbos. Širdis sumušė kelis papildomus dūžius, nervų galūnėlės sudilgsėjo. - Tiesą sakant, aš... eee... atėjau čia viena, tikėdamasi sutikti tave. - Nenuskambėjo taip gundančiai, kaip įsivaizdavau. Labiau panėšėjo, kad kalbėtų pelė išdžiūvusia gerkle, bet tą akimirką džiaugiausi apskritai galinti ištarti bent žodį.

- Mane? - Sandras nustebo, bet esu tikra, kad suvaidino. Įsivaizduoju, kad moterys nuolat lankosi vakarėliuose, tikėdamosi jį sutikti.

- Taip. Turiu tau pasiūlymą.

- Pasiūlymą? - akys linksmai blykstelėjo, bet iš nežymaus galvos palenkimo arčiau manęs supratau, kad sudominau jį....

